

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, Ill.

GLASILLO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTICNE ZVEZE

NAROCNINA v Zedinjenih državah za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75; za četr leta \$1.00.

Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopisi in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do pondeljka popoldne za priobčitev v stekilki tekocega tedna.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Jugoslav Workmen's Publishing Co., Inc. Established 1906.

Editor Frank Zaitz
Business Manager Charles Pogorelec

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.
Foreign Countries, One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Avenue CHICAGO, ILL.
Telephone: ROCKWELL 2864

"Boljševiški sužnji" krivi nemških težav na vzhodni fronti

V svoji novoletni poslanici nemškemu narodu je Adolf Hitler dejal, da bi bilo vojne v kontinentalni Evropi že konec, "ako ne bi "boljševiški sužnji" tako trmasto drli v smrt. Vsled tega mora Nemčija nadaljevati z borbo za uničenje "boljševizma", namesto da bi ga že pokončala. In bi ga, ako bi njegovi "sužnji" takoj vneto ne odbijali nacističke napade.

Zagotovil je Nemčiji, da ruska zimska ofenziva bo in mora biti ustavljeni, na pomoč pa se bo nemška armada spet zaporedila v tega sovražnika človeštva in ga tudi letos "za zmerom uničila".

Tudi lani je nemškemu narodu dvakrat trdil, da je sovjetska armada uničena za zmerom in da je popolno zrušenje Sovjetske Unije na pragu.

V tej poslanici je dejal Nemcem, da naj vsi molijo k Vsemogočnemu bogu, da podeli v tem letu odločitev in rešitev Nemčije ter njenih zaveznik izpod boljševiškega barbarizma. Kajti dokler se ga ne stre, bo Evropa neprestano v nevarnosti.

Tako pa se bo Evropa pa znagi nemške sile v "miru" razvijala in si gradila civilizacijo ter nov red, ki bo svoboden kapitalizma, židovstva in — komunizma . . .

Kakšna je civilizacija in nov red, ki prihaja iz Nemčije, to so narodi v Evropi krvavo izkušili.

Potožil je, koliko bi lahko dosegel za Nemčijo in Evropo, ako ne bi bilo treba trošiti energij v vojni, tako pa bo vzel leta, predno naciji nadomestijo dragoceni izgubljeni čas pri graditvi "nove Evrope" (nemškega "življenskega prostora").

V isti poslanici je dejal, da sta Roosevelt in Churchill izročila Evropo boljševizmu, tretji rajh pa jo je "rešil".

Ta isti Hitler je mendo pozabil, da je "z barbarsko, boljševiško Rusijo" sklenil 24. avgusta 1939 desetletni nemnapadni pakt, in da je potem ob par slovenskih brzjavil v Moskvo pozdrave Stalini, mu želel vse dobro in prospek Sovjeti Uniji.

Kako, da "najkulturneji, najspodbobeji, najplemeniteji narod na svetu" more trpeti za svojega firerja človeka, ki mu je vsak pakt kralja papirja, kadar govoriti o osvoboditvi narodov misli na zasluženje svobodnih narodov, in ko govoriti o kulturi, misli na brutalnosti, ki jih uganja njegov plemeniti "folk" po Evropi!

"Govorim vam sedaj ž vero v božjo pravico," je dejal v isti poslanici, in vsakdo na svetu ve, v kakšno pravico on veruje. Tudi Nemcem je to lahko znano.

Nemškim vojakom je v novoletni vzpodbudi še posebno zagotovil svojo trdno vero, da bo kri, ki jo prelivajo, zadnja kri, s katero namakajo zemljo za doseg do trajnega miru v Evropi.

Poudaril jim je, da so prodri v Rusijo 600 milij daleč in da bo njihova pot držala naprej.

Očitno je bilo iz njegove poslanice, da mu računi ne gredo v red, ker tega v nji tudi s svojimi grožnjami in obetanjami ni mogel skriti.

Vojna mu predolgo traja in z Rusijo ni opravil v šestih tednih, čeprav je trdil, da so jo nemški udarci razbili toliko, da ne bo nikdar več ustala. A Nemčija jo "razbija" že sedmi mesec in vidi se, da je nemška armada tista, ki omaguje.

To éuti tudi njen firer, zato pa je odslovil njene vrhovne poveljnike in sebe proglašil na njihovo mesto.

BURMA ROAD

Burma Road je cesta, ki je sedaj takoreko edina pot, po kateri prevažajo ameriško in angleško municijo ter druge potrebštine kitajski armadi, ker so vsa kitajska pristanišča vzelni Japonci.

Promet po nji je z avtotruki, ki jih operirajo in pazio na material v njih Kitajci. Tudi nekaj Američanov in Angležev je med njimi, posebno za inženirska dela, ker je cesta v slabem stanju.

Odkrilo se je, da mnogo tega tovora ni nikdar prišlo do kitajske armade, ki ga krvavo potrebuje, nego so ga na dolgi poti veliko pokradli, in nadziratelji ter vozniki ga tudi oddajali raketirjem za malo odškodnino. Ukradeno blago poten, prodajojo po vseh in mestih in precej ga na ta način dobe tudi — Japonci.

Zadostno je, da se dobe taki brezvestneži celo v dneh, ko njihova dežela krvavi pod sovražno invazijo že več let in se ne bo kmalu konca.

A priznati je treba, da je tudi kontrola nad prevozom bodoča slaba, ali pa je med onimi, ki to delo opravljajo, več volje krastiti kot pa misiliti na pomoč kitajski armadi. Sebičnost in pohlep ne pozna mej.

JAPONCI SE NA TRIKE DOBRO RAZUMEJO

PRESOJANJE DOGODKOV DOMA IN PO SVETU

(Nadaljevanje s 1. strani.)
veš vojni material, kemikalije, živila, in francoške tovarne izdelujejo vojni material za Hitlerjevo noč in dan. Taka je vojna, in pa usoda poražene dežele.

Na Balkanu je malo bolnišnic, pa se tiste so napolnili z nemškimi ranjenimi, pravi bivši ameriški poslanik George E. Eagle, ki je služboval v Sofiji. Ko je Bolgarija napovedala vojno zaveznikom, je odšel skrivoma v Turčijo, drugače bi ga zagrabilis Nemci in pridržali.

V Argentini so razprave o inozemskih zadevah strogo prepovedane. Najprvo je bil ta edikt izdan eksekutivni socialistične stranke, ker je zahtevala, da naj argentinska vlada z Zed. državami boljše sodeluje. Toda je naklonjena osišču. Nato je predsednik Argentine prepovedal vse shode in vse razprave in uvedel najstrožjo cenzuro. Le ultranacionalistični (argentinski fašistični) listi in list El Pampero, ki ga financira in kontrolira nacija, so še neovirani, poroča ameriški novinar Allen Haden iz Buenos Airesa. S takimi sredstvi postane Argentina lahko popolnoma fašistična, ne da bi bilo treba nemški armadi vanjo.

V Angliji pohajajo zaloge papirja vseh vrst. Uvedena je sistematična kampanja, da se pobira ves odvrženi papir in tisti, ki ga naberejo največje kupce, dobre \$80,000 nagrade.

Francija skuša utihotapljati skozi angleško blokado živila iz svojih kolonij v Afriki. V prošlih tednih so ji Angleži ustavili 46 tovornih ladij. Ne smemo jih dovoliti dovoza, je dejal visok angleški mornarični uradnik, kajti Francija je mil za Nemčijo. Stiri izmed vseh pet francoskih aeroplakov dobiva Nemčija in 85 izmed vseh sto trukov, dalje skoraj

Pre par mesecov se je blizu Guama razbila japonska ribička ladja. Ribiči so poskakali v rečne čolne in prišli do obrežja, kjer so jih sprejeli ameriški mornarji obrežne straže gostoljubno, da jim je bilo prav prijetno po prestanti nesreči. A ko je Japonska napadla Guam, je amerika posadka presenečeno spoznala, da dočini Japonci sploh niso bili nikakršni ribiči, nego mornarji in častniki japonske bojne flote. Rabili so ladjo namenoma, da so lahkoh rešili na ta otok in študirali ameriške utrdbe na njemu. Otok Guam je zapadno od Filipinov. Slične trike igra japonska armada na Malazi in drugih krajih, ki jih je invadirala. Njeni vojaki se preoblečajo v domačine, da jih ni spoznati; ko so blizu dočlenečega cilja, izvlečajo orožje, in predno se more presenečena posadka zavesti, kaj se godi, je že premagana.

SOCIALISTIČNA STRANKA IN Vprašanje njenega stališča v sedanjem svetovnem vojni

Ta mesec bi se imela vršiti se eksekutive socialistične stranke. A že potem, ko je bil januarski datum določen, je Japonska napovedala vojno. Vodstvo soc. stranke je smatralo da je s tem nastala zanjo nova situacija, pa je sklical eksekutivo skupaj že na 19. decembra. Seja se je vrnila v New Yorku.

Demokratski-republikanski koaliciji ni zaupati, da bo vojno vodila v ojačanje demokracije, pravi izjava, in dalje ugotavlja, da će prav se Stalin in Čang Kajšek boriti ob naši strani, sta vzliz temu diktatorja in od takih ni pričakovati demokracije. Program, ki določa, kakšna naj bo takška S. P. med vojno, in za ureditev sveta po vojni, je za socialiste v splošnem sprejemljiv in se retorčno lepo glasi, toda močna, odgovorna delavska stranka bi ga ne napisala tako kakor je ta, nego s stališča, kaj zmore čimprej doseči v danih razmerah in kaj so njeni bodoči cilji.

Ralph Toledano poroča v New Leadru, da je bilo na seji za rezolucijo večine 6 članov, proti dva (Travers Clement in Lillian Symes). Maynard C. Krueger pa se je glasom istoga vira glasovanja vzdrljal. Naštal pa je takov nov spor, ker manjšina nikar ni bila zadovoljna, posebno ne Lillian Symes, ki je predlagala k izjavi dodatek, oziroma spremembom enem, da se v tej resoluciji eksekutiva v imenu soc. stranke izreče "proti vsaki vojni, ki se vrši v imperialistične namene". Ugovarjali so ji, da je to povedano že v originalni izjavi, toda z drugimi besedami.

Pozneje, ko je padala pod Hitlerjevo deželo za deželo, je to proti vsemi, proti nekaj manjši kot predlanskem, ker so naši rojaki v So. Chicagu sedaj skoro vsi delati na ta dan, in mnogi tudi v drugih delih mesta. Gre se za national defense, pa mora sedaj stotisoči ljudi delati vseh sedem dni v tednu in mnogo jih tudi delavnik podaljšan iz 8 na 10 ur.

Vreme ni bilo ugodno, a vendar je bila družba tolikana, da ne bi bilo treba nikomur dolgočasiti pač pa je bilo očividno nasprotno.

Prebitka ne bo kaj posebno, ker so izdatki cezdelje večji.

Klub št. 1 JSZ, ki je priredil to zabavo, se zahvaljuje vsemi, ki so pomagali v kuhanji, v točilnicah, v dvoranah, pri prodaji vstopnic in spletu kjer je bilo treba. Delali so pridno vsak na svojem mestu in pripomogli z vstopnico med udeleženci do boljšega zadovoljstva.

Odbor kluba št. 1 JSZ.

Kako je izšla naša Silvestrova zabava?

Chicago, Ill. — Na Silvestrovo dane 31. decembra smo imeli v Lawndale Masonic templej spet prijetno zabavo. Udeleževanje je bilo nekoliko manjša kot predlagalo, ker so naši rojaki v So. Chicagu sedaj skoro vsi delati na ta dan, in mnogi tudi v drugih delih mesta. Gre se za national defense, pa mora sedaj stotisoči ljudi delati vseh sedem dni v tednu in mnogo jih tudi delavnik podaljšan iz 8 na 10 ur.

Vreme ni bilo ugodno, a vendar je bila družba tolikana, da ne bi bilo treba nikomur dolgočasiti pač pa je bilo očividno nasprotno.

Prebitka ne bo kaj posebno, ker so izdatki cezdelje večji.

Klub št. 1 JSZ, ki je priredil to zabavo, se zahvaljuje vsemi, ki so pomagali v kuhanji, v točilnicah, v dvoranah, pri prodaji vstopnic in spletu kjer je bilo treba. Delali so pridno vsak na svojem mestu in pripomogli z vstopnico med udeleženci do boljšega zadovoljstva.

Odbor kluba št. 1 JSZ.

Poziv na sejo klubu št. 27 JSZ

Cleveland, O. — Prihodnja seja kluba št. 27 JSZ se bo vrnila v petek 9. januarja v našavnih prostorih. Članstvo je vabljeno, da se je udeležiti polnočestveno, ker imamo rešiti več važnih stvari. — Tajnik.

ga glasila Call, Travers Clement, ki je ob enem strankin tajnik, izjavil, da resignira iz vodstva, aka bo izjava spremenjena tako, kakor je bila prvotno predložena. V njenem duhu bi lista on ne mogel urejevati, je dejal. Ieti vir dalje trdi, da je Travers Clement večini eksekutiva očital, da je za vojno, a tega noče priznati odkrito, zato skupaj s frazami.

Tako so mlini trije dnevi razprav, ne da bi kaj dosegli, ali da bi spravili v stranko dobro voljo za delo, ki bi prineslo rezultate. Velike delavske stranke v Angliji in v njenih dominionih nimajo nobenih takoj težkih problemov, kakor ameriška S. P., ki se toliko truditi pri sestavljanju besed, da ji to skuduje po vsakem novem pretekjanju.

Saj bi bilo dobro, ako se bi moglo na tak način res kaj storiti zoper vojno. A zgolj resujiče ne zadostujejo. Treba je proti njim tudi vse drugačnih sil.

Kar ta dežela sedaj predvsem potrebuje, je boj proti vsemi pretiranim draženju potrebščin, proti prenapetemu patriotizmu, za varovanje tujecov itd., toda v takem namenem ne bodo odnehali, in unije se tudi ne bodo podala, pa bi bilo konference konec. Tedaj je stopil vmes predsednik Roosevelt in zahteval, da naj se ne razpusti dokler se ne sporazumejo. Dal jim je celo rok do kdaj pričakuje odgovor od njih.

Konferenci so prisostvovali tudi vladni posredovalci, da bi na nasprotni in interesu pomirjevalno vplivali.

Sporazum v treh točkah

Zborovalci so se sporazumieli v treh točkah, ki naj bodo v veljavi v času vojne:

Unije se odrejejo stavkam, pristanejo, da se naj spori rešujejo s pogajanjem in posredovanji, avtoriteta za reševanje uporov pa naj bo vladni vojni delavski odbor (War Labor Board), v katerem naj bodo zastopniki delavstva, industrije, splošne javnosti in se dva posebna vladna svetovalca.

Industrialci so vse to sprejeli pogojno, da unije odprete delavnice ne smejo smatrati za sporno točko. Unije tega pogojja niso sprejeli. V situaciji je posege Roosevelt, da so vse tri točke, v katerih so se sporazumieli, zanj sprejemljive, sporedne odprete delavnice pa je ignoriral. To pomeni toliko kot da pogoj industrialcev ni sprejet.

Vprašanje seveda je, kako bo funkcionaliziran omenjeni War Labor Board. Ako bo v večini naklonjen kapitalu, potem seveda unije od njega nimajo dobiti pričakovati. Zato sta Murray in Green skupno posetila delavsko tajnico Perkins in ji toplo priporočala, da naj se W. H. Davisa nikar ne imenuje za načelnika omenjenega odbora.

Delavstvo preslabo zastopano

Takih posetov ne bi bilo treba, če bi bilo ameriško delavstvo organizirano kakor je an-

Kako to, da tako malo ljudi ve, da ni zadosti delovati samo za poraz hitlerizma, nego za preurejene svetovne družbe po socialističnih principih?

IGNAZIO SILONE:

FONTAMARA

ROMAN IZ FAŠISTIČNE ITALIJE

Z avtorjevim dovoljenjem prevedel TALPA

(Nadaljevanje.)

Naš vlak je prvoval.

"Nikar ne odpotuj!" ga je

nenadoma poprosil Scarpone.

"Zakaj?" ga je Berardo za-

čudenovo vprašal.

"Nikar ne odpotuj!" je po-

novil Scarpone.

Berardo je odšel k vlaku. Jaz

za njim. Scarpone za mano in

je pri tem ves začuden majal

z glavo.

Danes bomo imeli v Fonta-

mari karabiniere," je ponavljal

Scarpone. "Nikar ne odpotuj,

Berardo, radi Teofila ostani

tu!"

Berardo je skočil na vlak,

jaz pa za njim.

Med vso vožnjo nisva niti be-

sedice izpregovorila. Berardo

je sedež nasproti mene, toda

gledal je neprestano skozi okno.

Opazoval sem ga; pri tem

mi je postalo nenadoma jasno,

da je bil na vse pripravljen.

Nobenih pomislekov ni več po-

znal. Niti malo bi se se obo-

tavljala, vreči me skozi okno, če

bi smatral to koristno zase. Če

se le pogledal njegove čeljusti,

te moral popasti strah. Če bo

lačen, me bo pozri, sem si mi-

sli.

V Rimu sva stanovala v go-

stilni "Pri dobrem razbojniku".

ki jo je nama priporočil junak

Porte Pie. Nad vrati je bila ta-

bla s tremi križi z Golgatem.

Vsak si je lahko mislil, da se

nanaša ime na znamenitega

zločinca, ki je visel na Kristu-

ovi desnici, ki je pred koncem

spoznal njegovo božanstvo in

mu je bilo zato obljubljeno: Še

danes boš z menoj v raju.

V resnici pa se je gostilna imeno-

vala po svojem posestniku, ki

je večkrat sedel z junakom

Porte Pie radi tativne v ječi,

proti koncu svojega življenja

pa se je udal politiki. Kot so-

udeleženec pri mnogoštevilnih

kazenkih ekspedicijah zoper

sovražnike države se je v ško-

do konzumov in ljudskih do-

mov spesializiral v patrioti-

tivni.

Njegove zasluge so bile

tolikšne, da ga je sam policijski

šef odlikoval z imenom "dobri

razbojnik".

Naslednji dan sva že na vse

zgodaj odšla v pisarno na cesti

Venti Settembre; tam sva upa-

la dobiti zasilno delo.

Vratar je naju poslal v tretje

nadstropje. Prišla sva gori in

sva našla hodnik, ki je bil na-

tačen s čakajočimi ljudmi. Po-

stavila sva se v vrsto. Ko sva

pri opoldnevi prišla na vrsto,

sva opazila, da sva se namesto

v tretjem postavila v četrtem

nadstropju.

Naslednji dan sva res prispe-

la v tretje nadstropje. Tri ure

sva čakala na neki klopi, midva

sama. Mnogo jih je šlo mimo.

Toda nihče se ni zmenil za na-

ju. Končno so naju poslali v

peto nadstropje. V petem nad-

stropju sva čakala dve uri, kon-

Prav nič veselja nisem čutil,

**SLOVENSKE IN
ANGLEŠKE KNJIGE**Največja slovenska
knjigarna v Zed. državah

Pišite po cenik PROLETARCU

2301 S. Lawndale Ave., Chicago

Ta pogodek je vrnil Berardu:

prejšnjem zgovornost. "Donna

Zizzola prižiga pred podobo

san Antonija dve svetci proti

bankam. Kaj ni to smešno?"

me je vprašal oni večer.

Prav nič veselja nisem čutil,

da bi to preiskoval. Slutil sem,

da je Berardo nameraval nad-

ljevati pogovor s Scarponeom,

kakor ga je začel oni večer

pred odhodom. Toda z mano se

je dalo o tem le malo razprav-

ljati.

"Posebnosti so že dobre, do-

kler si mlad," je še rekel. "Peči

kostanje ima že še smisel, toda

zažgati impresarijevo vilu, če-

mu naj bo to dobro?"

Pustil sem mu govoriti, ker

je pač čutil potrebo za to.

"Tu se ne gre za pogum, ra-

zumeš? Scarpone naj si kar mi-

sl, da se bojim, toda to ni res.

Če bi bilo treba tvegati življe-

nje, da bi kaj več zaslužil ka-

kor kdo drug, bi to storil. V se-

bi čutim moč za stvari, ki jih

doslej še noben človek ni izvri-

sil, razumeš? Jutri nama bodo

dali delo, in ko bova začela,

boš strmel in drugi bodo stra-

lieli in inženjerji bodo strme-

li..."

"Kako se je nekaj končal Teo-

filov pogreb?" sem vprašal, da

da bi se preveč ne zagalopiral. To

mu pa ni bilo kar nič všeč.

"Toda, saj ne gre za pogum,

ti rečem," je Berardo je-

zno zapisal, "ne za silo. Kaj

je impresario proti nam uporabljal

sil? Nikakor. Impresario ni proti

nam uporabljal ne poguma ne šile, nego prebrisa-

nost. Z zvijačo nam je vzel po-

tok. In niti sam ga ni vzel. Fou-

tamarezi so mu kar sami dali

potok . Najprej so podpisali

vlogo na vladu, potem so

sprejeli zvijačo o dveh treh če-

trtinah in potem zvijačo o de-

setih lustrih . . . Kaj naj bi

impresario tu napravil? Ravn-

nal je postavno, kakor je za-

tavil njegov korist . . ."

Tako je minil četrtni dan.

Reči moram, da je Berardo

izgubo časa kar mirno prena-

šal. Zdelo se mu je to popolno-

ma naravo.

"Cim teže se delo dobi, tem

več bova zaslužila," mi je ve-

čela značilna vloga.

Popoldne, ko so bili drugi

uradi zaprti, me je vlačil kri-

žem krajem po mestu:

"Glej, glej!" je ves razbur-

jan zaklical, ko sva prvič zade-

la ob hiši z napisom "Banka".

Ves navdušen je obstal nekaj

minut pred njo in si ogledoval

napis. Nato mi je šepnil v uho:

"Tu dobiva impresario denar."

Toda kmalu sva našla še dru-

go banko in potem tretjo in

potem četrto, dokler jih nisva ne-

halo steti. Katera je bila sedaj

impresarijeva? Težko reči. Sre

di Rima, kjer sva menila najti

sv. Petra, so bile sploh samo

banke.

"Glej, glej!" je ves razbur-

jan zaklical, ko sva prvič zade-

la ob hiši z napisom "Banka".

Ves navdušen je obstal nekaj

minut pred njo in si ogledoval

napis. Nato mi je šepnil v uho:

"Tu dobiva impresario denar."

Toda kmalu sva našla še dru-

go banko in potem tretjo in

potem četrto, dokler jih nisva ne-

halo steti. Katera je bila sedaj

impresarijeva? Težko reči. Sre

di Rima, kjer sva menila najti

sv. Petra, so bile sploh samo

banke.

"Glej, glej!" je ves razbur-

jan zaklical, ko sva prvič zade-

la ob hiši z napisom "Banka".

Ves navdušen je obstal nekaj

minut pred njo in si ogledoval

napis. Nato mi je šepnil v uho:

"Tu dobiva impresario denar."</

ZVONKO A. NOVAK:

ČEZ DRN IN STRN

SLOVENCI

VI.

V Noriku (sedanji Koroški) je bila najznamenitejša rimska naselbina Virunum, ki jo je iskati na Gospovskevem polju ob vnožju Telške gore. Tamkaj je bilo važno križišče vojaških in trgovskih cest, pa se je kraj kaj kmalu dokopal do velike blaginje. Unicile in požgale so ga prejkone divje trume kralja Atile.

Rimljani so imeli mnogo vojaških postojank in mest tudi v Primorju. V Istri so bili med najvažnejšimi Trst (Tergeste), Poreč (Parentium), Piran (Piranum), Zaiberna (Silvium), Umag (Humagum) in Puli (Pula).

V Posavju (sedanji Hrvaški) ali Saviji, kakor so to pokrajino imenovali Rimljani, so bili glavni kraji Srem (Sirmium) in Slavonija, Sisak (Siscia) ob izlivu Kolpe v Savo in Neovišču ob izlivu Krke.

Kakor pričajo izkopine, je po slovenskih deželah živel stičevalno prebivalstvo ne samo po krajih, katerih imena so se nam ohranila, nego tudi po drugih naselbinah, katerih imena so zapadla večni pozabnosti.

Tista dežela, ki skrbti za dobro trgovino, pazi med drugim tudi na to, da ima dobre ceste. Rimski država je bila politično in gospodarsko dobro urejena, pa je trgovina zelo cvetela v njej. Rimljani so se odlikovali v državnosti in trgovini, pa so si zgradili tako trpežne ceste, da so kljubovalo zobu časa dolga stoletja. Še skozi cel srednji vek so služile trgovini, vojnim pohodom in prometu. Pa tudi dandanes se vijejo ceste v isti smeri, v kateri so jih bili Rimljani izpeljali.

Akvileja je bila važno križišče cest. Iz nje je držala ena proga na Koroško preko Pontebe, Beljaka, Krive Verbe v Virunum na Gospovskevem polju, druga pa čez Sočo po Vipavski dolini preko Hrušice in Logatca (Longaticum) in Emone (Ljubljano). Tudi Akvileja, Trst in Puli je vezala prav dobra cesta.

Emoni pa se je zopet križalo več zelo važnih cest. Ena izmed teh je peljala čez Savo pri Črnučah na Mengš, Trojane, Celje in Ptuj, druga pa ob močvirju v smeri sedanja "Dolenjske ceste" na Šmarje, Trebnje (Praetorium Latobicorum) in Novo mesto v Neovišču na Krškem polju in tam ob Savi proti Sisku. Pa tudi po Gorjanskem je v rimski dobi vodila iz Emone pot preko kokrskega in ljubelskega prelaza v dravsko dolino. Dobra pota so vezala tudi Celje, Virunum, Ptuj in Sisak.

Za časa rimskega gospodarstva je bila z rimskim prometom in rimsko trgovino latinska gosvica zelo razširjena med prebivalstvom slovenskih pokrajin. Latinska omika in izobrazba sta prevladovali po njih. Ominani ljudje so občevali med sabo v latinščini, med tem ko se je v družinskih krogih še obraznilo staro narečje, kakor je soditi po latinskih imenih, ki so jih dajali prvotni prebivalci svojim otrokom tudi v rimski dobi.

Rimljani so bili treba raznih kovin za izdelovanje orodja in orožja, pa so kajpak izrabljali tudi zaklade slovenske zemelje. Tiste rudnike, v katerih so začeli kopati baker, že le zo svinec že prebivalci v

cans in this world but on the free committees and in the van of them, sharing in every turbulent and impudent act against the dictators. When America no longer laughs freshly and richly with the rebels, but joins their betrayers in formal smile and gray communion, then the America we knew is gone and a monstrous caricature has taken its place: an America of the drooping eyelid and the twisted mouth. We reject that America. We say frankly that we have been shrewd and dishonest long enough. We say it is too late to trust dishonesty any longer. We say that this is the final crisis, from which only the truth can rescue us . . .

Rimljani so imeli mnogo vojaških postojank in mest tudi v Primorju. V Istri so bili med najvažnejšimi Trst (Tergeste), Poreč (Parentium), Piran (Piranum), Zaiberna (Silvium), Umag (Humagum) in Puli (Pula).

V Posavju (sedanji Hrvaški) ali Saviji, kakor so to pokrajino imenovali Rimljani, so bili glavni kraji Srem (Sirmium) in Slavonija, Sisak (Siscia) ob izlivu Kolpe v Savo in Neovišču ob izlivu Krke.

Kakor pričajo izkopine, je po slovenskih dežalah živel stičevalno prebivalstvo ne samo po krajih, katerih imena so se nam ohranila, nego tudi po drugih naselbinah, katerih imena so zapadla večni pozabnosti.

Tista dežela, ki skrbti za dobro trgovino, pazi med drugim tudi na to, da ima dobre ceste. Rimski država je bila politično in gospodarsko dobro urejena, pa je trgovina zelo cvetela v njej. Rimljani so se odlikovali v državnosti in trgovini, pa so si zgradili tako trpežne ceste, da so kljubovalo zobu časa dolga stoletja. Še skozi cel srednji vek so služile trgovini, vojnim pohodom in prometu. Pa tudi dandanes se vijejo ceste v isti smeri, v kateri so jih bili Rimljani izpeljali.

Akvileja je bila važno križišče cest. Iz nje je držala ena proga na Koroško preko Pontebe, Beljaka, Krive Verbe v Virunum na Gospovskevem polju, druga pa čez Sočo po Vipavski dolini preko Hrušice in Logatca (Longaticum) in Emone (Ljubljano). Tudi Akvileja, Trst in Puli je vezala prav dobra cesta.

Emoni pa se je zopet križalo več zelo važnih cest. Ena izmed teh je peljala čez Savo pri Črnučah na Mengš, Trojane, Celje in Ptuj, druga pa ob močvirju v smeri sedanja "Dolenjske ceste" na Šmarje, Trebnje (Praetorium Latobicorum) in Novo mesto v Neovišču na Krškem polju in tam ob Savi proti Sisku. Pa tudi po Gorjanskem je v rimski dobi vodila iz Emone pot preko kokrskega in ljubelskega prelaza v dravsko dolino. Dobra pota so vezala tudi Celje, Virunum, Ptuj in Sisak.

Za časa rimskega gospodarstva je bila z rimskim prometom in rimsko trgovino latinska gosvica zelo razširjena med prebivalstvom slovenskih pokrajin. Latinska omika in izobrazba sta prevladovali po njih. Ominani ljudje so občevali med sabo v latinščini, med tem ko se je v družinskih krogih še obraznilo staro narečje, kakor je soditi po latinskih imenih, ki so jih dajali prvotni prebivalci svojim otrokom tudi v rimski dobi.

Rimljani so bili treba raznih kovin za izdelovanje orodja in orožja, pa so kajpak izrabljali tudi zaklade slovenske zemelje. Tiste rudnike, v katerih so začeli kopati baker, že le zo svinec že prebivalci v

iljskih časih, so Rimljani obnovili, gradili fužine in pospeševali kovaško obrt. V Noriku (na Koroškem) so kopal želeno rudo, a tudi na Kranjskem so se ohranili marsikateri sledovi rimskega fužina (Ajdovski grader v Bohinju). Pri Sremu so lomili marmor in zgodovina ve povedati o 600 delavcih, ki so delali v tistih kamnolomih.

Rimljani so imeli mnogo vojaških postojank in mest tudi v Primorju. V Istri so bili med najvažnejšimi Trst (Tergeste), Poreč (Parentium), Piran (Piranum), Zaiberna (Silvium), Umag (Humagum) in Puli (Pula).

V Posavju (sedanji Hrvaški) ali Saviji, kakor so to pokrajino imenovali Rimljani, so bili glavni kraji Srem (Sirmium) in Slavonija, Sisak (Siscia) ob izlivu Kolpe v Savo in Neovišču ob izlivu Krke.

Kakor pričajo izkopine, je po slovenskih dežalah živel stičevalno prebivalstvo ne samo po krajih, katerih imena so se nam ohranila, nego tudi po drugih naselbinah, katerih imena so zapadla večni pozabnosti.

Tista dežela, ki skrbti za dobro trgovino, pazi med drugim tudi na to, da ima dobre ceste. Rimski država je bila politično in gospodarsko dobro urejena, pa je trgovina zelo cvetela v njej. Rimljani so se odlikovali v državnosti in trgovini, pa so si zgradili tako trpežne ceste, da so kljubovalo zobu časa dolga stoletja. Še skozi cel srednji vek so služile trgovini, vojnim pohodom in prometu. Pa tudi dandanes se vijejo ceste v isti smeri, v kateri so jih bili Rimljani izpeljali.

Akvileja je bila važno križišče cest. Iz nje je držala ena proga na Koroško preko Pontebe, Beljaka, Krive Verbe v Virunum na Gospovskevem polju, druga pa čez Sočo po Vipavski dolini preko Hrušice in Logatca (Longaticum) in Emone (Ljubljano). Tudi Akvileja, Trst in Puli je vezala prav dobra cesta.

Emoni pa se je zopet križalo več zelo važnih cest. Ena izmed teh je peljala čez Savo pri Črnučah na Mengš, Trojane, Celje in Ptuj, druga pa ob močvirju v smeri sedanja "Dolenjske ceste" na Šmarje, Trebnje (Praetorium Latobicorum) in Novo mesto v Neovišču na Krškem polju in tam ob Savi proti Sisku. Pa tudi po Gorjanskem je v rimski dobi vodila iz Emone pot preko kokrskega in ljubelskega prelaza v dravsko dolino. Dobra pota so vezala tudi Celje, Virunum, Ptuj in Sisak.

Za časa rimskega gospodarstva je bila z rimskim prometom in rimsko trgovino latinska gosvica zelo razširjena med prebivalstvom slovenskih pokrajin. Latinska omika in izobrazba sta prevladovali po njih. Ominani ljudje so občevali med sabo v latinščini, med tem ko se je v družinskih krogih še obraznilo staro narečje, kakor je soditi po latinskih imenih, ki so jih dajali prvotni prebivalci svojim otrokom tudi v rimski dobi.

Rimljani so bili treba raznih kovin za izdelovanje orodja in orožja, pa so kajpak izrabljali tudi zaklade slovenske zemelje. Tiste rudnike, v katerih so začeli kopati baker, že le zo svinec že prebivalci v

cans in this world but on the free committees and in the van of them, sharing in every turbulent and impudent act against the dictators. When America no longer laughs freshly and richly with the rebels, but joins their betrayers in formal smile and gray communion, then the America we knew is gone and a monstrous caricature has taken its place: an America of the drooping eyelid and the twisted mouth. We reject that America. We say frankly that we have been shrewd and dishonest long enough. We say it is too late to trust dishonesty any longer. We say that this is the final crisis, from which only the truth can rescue us . . .

Rimljani so imeli mnogo vojaških postojank in mest tudi v Primorju. V Istri so bili med najvažnejšimi Trst (Tergeste), Poreč (Parentium), Piran (Piranum), Zaiberna (Silvium), Umag (Humagum) in Puli (Pula).

V Posavju (sedanji Hrvaški) ali Saviji, kakor so to pokrajino imenovali Rimljani, so bili glavni kraji Srem (Sirmium) in Slavonija, Sisak (Siscia) ob izlivu Kolpe v Savo in Neovišču ob izlivu Krke.

Kakor pričajo izkopine, je po slovenskih dežalah živel stičevalno prebivalstvo ne samo po krajih, katerih imena so se nam ohranila, nego tudi po drugih naselbinah, katerih imena so zapadla večni pozabnosti.

Tista dežela, ki skrbti za dobro trgovino, pazi med drugim tudi na to, da ima dobre ceste. Rimski država je bila politično in gospodarsko dobro urejena, pa je trgovina zelo cvetela v njej. Rimljani so se odlikovali v državnosti in trgovini, pa so si zgradili tako trpežne ceste, da so kljubovalo zobu časa dolga stoletja. Še skozi cel srednji vek so služile trgovini, vojnim pohodom in prometu. Pa tudi dandanes se vijejo ceste v isti smeri, v kateri so jih bili Rimljani izpeljali.

Akvileja je bila važno križišče cest. Iz nje je držala ena proga na Koroško preko Pontebe, Beljaka, Krive Verbe v Virunum na Gospovskevem polju, druga pa čez Sočo po Vipavski dolini preko Hrušice in Logatca (Longaticum) in Emone (Ljubljano). Tudi Akvileja, Trst in Puli je vezala prav dobra cesta.

Emoni pa se je zopet križalo več zelo važnih cest. Ena izmed teh je peljala čez Savo pri Črnučah na Mengš, Trojane, Celje in Ptuj, druga pa ob močvirju v smeri sedanja "Dolenjske ceste" na Šmarje, Trebnje (Praetorium Latobicorum) in Novo mesto v Neovišču na Krškem polju in tam ob Savi proti Sisku. Pa tudi po Gorjanskem je v rimski dobi vodila iz Emone pot preko kokrskega in ljubelskega prelaza v dravsko dolino. Dobra pota so vezala tudi Celje, Virunum, Ptuj in Sisak.

Za časa rimskega gospodarstva je bila z rimskim prometom in rimsko trgovino latinska gosvica zelo razširjena med prebivalstvom slovenskih pokrajin. Latinska omika in izobrazba sta prevladovali po njih. Ominani ljudje so občevali med sabo v latinščini, med tem ko se je v družinskih krogih še obraznilo staro narečje, kakor je soditi po latinskih imenih, ki so jih dajali prvotni prebivalci svojim otrokom tudi v rimski dobi.

Rimljani so bili treba raznih kovin za izdelovanje orodja in orožja, pa so kajpak izrabljali tudi zaklade slovenske zemelje. Tiste rudnike, v katerih so začeli kopati baker, že le zo svinec že prebivalci v

prosi milodarov. Sigurno in z vsakim dnem pridobiva na terenu. Brez potreb kakor žival Kitajec še vedno zadovoljivo živi, ko Rus že strada.

V isti meri, kakor Kitajec spodriva Rusa, se veča množica ruskih brezdelnežev, ki prihaja posamezno ali v gručah na begu iz Sibirije.

Poplava v Harbinu

— Harbin je poplavljen.
— Vsa žetev je uničena.
— Lakota se je pričela.
— Reka Nomi je na severu požrla cele vasi z ljudmi in živalmi.

Stari Kitajec igra za pultom v svoji trgovini šah. S ceste že priteka skozi vrata majhen potok, ki se nabira v mlako. Mlaka narašča in že dosegna pult. Stari Kitajec pa premisljuje vsako potezo na šahovski deski.

Rusi in Kitajci ostanejo mirni. Čeprav mora vsak že po evropskem delu mesta broditi bos, Rusi še vedno upajo, da v njihovem okraj ne bo udrla voda. Bili so prav tako kratkovidni kakor Kitajci. Voda je čez noč preplavila tudi njihov okraj. In sedaj mirno veslajo po svojih kanalih. Samo Japonci, še najmanj azijski po svojem deževnemu načinu, so pričeli hitro organizirati pomozno akcijo, deliti juho in cepiti proti koleri — čeprav so morali v ta namen loviti Kitajce kot splašene živali.

Včeraj je bil sto tisoč ljudi brez strehe. Danes jih je že sto petdeset tisoč. Pričenja se dragnja. Vse mesto je odrezano od sveta. Kitajski trgovci so povdovili cene. Nekaj brezdelnežev se gnete okrog brzjavuge droga in zija malo kletko na njem, iz katere kapljajo težke, temne kaple. V kletki je človeška glava, ki ji je iztaknjeno eno oko.

"Tako je bil kaznovan navjalec cen," oznanja velik lepk, čigar kitajski črke pričajo o pisarski skrbnosti in njegovem smislu za lepoto.

Potreben nesmisel," je potrdil Francoz. "Brez njega bi ne mogli prenašati tega življencev."

"Prav sedaj so zopet tako samozvestni," je ugotovil Američan. "Vse rešitev pričakujejo od Japoncev. Mislijo, da jih je njihova sedanja beda te kratka preizkušnja, ki se bo kmalu končala z zmagovalnim povratkom v Rusijo."

"Da," je menil Francoz, "to je odviral Francoz, "to je baš tragično, da se vedno vrnejo, " je dejal Američan.

"Potreben nesmisel," je potrdil Francoz. "Brez njega bi ne mogli prenašati tega življencev."

"Prav sedaj so zopet tako samozvestni," je ugotovil Američan. "Vse rešitev pričakujejo od Japoncev. Mislijo, da jih je njihova sedanja beda te kratka preizkušnja, ki se bo kmalu končala z zmagovalnim povratkom v Rusijo."

"Organizirati!" je zakričal Američan, kakor da bi spletel, kaj pomeni organizirati.

"Kadar želite kaj oglašati, spomnite se "Proletarca".

V Rumuniji dele kruh na karte

Rumunija, ki prideža žita dovolj zase in še za izvoz, je letos uvedla odmerke tudi za kruh. Odražene osebe ga smejo kupiti v dan ne več kot 10 in pol unce. Ker je kruh v Rumuniji ljudem najvažnejša hrana, je ta naredba za ljudstvo velik udarc. Na Ogrskem, ki je tudi teža žita, sme kupiti vsakdo ne več kot 9 unč kruha na dan.

PRIREDBE KLUBOV J. S. Z.

1942.

AN OLD FREEDOM IS CHALLENGED

Socialists will not be surprised when the government imposes new compulsions upon the workers of this nation. In a class economy it could not be otherwise. That is why Socialists have always returned to their basic demand for a socialized economy under which the means of production and distribution would be socially owned and democratically managed for the common good.

We consider it the crowning misfortune of our generation that America's workers have rejected the Socialist program, preferring instead to fight for such advantages as could be gained within the framework of the class-breeding private capitalist system. Now that the dissension of class conflict can no longer be tolerated, it seems that the government must make decisions.

We can only regret that the workers of America, living as they do in a political democracy, did not join with Socialists to end the class economy and take a forward step into industrial democracy. Had they done so before the present crisis the class antagonism which now divide our nation would have been replaced by true unity of interest.

And old freedoms would have been replaced by new freedoms instead of by old compulsions.

—Reading Labor Advocate.

AFTER THE WAR

It's amusing to see the isolationists rush forward to man the stockades against Japan. It reminds us of another famous about-face, that of the Communists when the Nazis turned on Russia last June.

The Rooseveltian party is being very good-humored about it. Far from twisting their former opponents, who up to Dec. 7 did everything in their power to make this country weak and defenseless, the Roosevelts are welcoming their support, for the sake of a United America. And rightly so, for now the die is cast and the one and only immediate task is to win the war.

But isolationism is not dead. We predict it will soon crop up in the form of demands that after the war the United States retire into its shell and have nothing to do with the rest of the cockeyed world. This is hinted in LaFollette's "Progressive," which, the backing the war, says: "We propose to say a great deal about the conduct of the war, and just as important, we intend to say a great deal about the nature of the peace to come... The Progressive proposes to explore the vast and challenging field of post-war planning and readjustment."

In other words, the paper which staked everything on the thesis that "nobody can attack America," a position that on Dec. 7 was proven utterly and terribly wrong—the paper which derided the British and told us to let them go down regardless of how defenseless that would leave America—the paper that urged us to ignore the world-shaking war, ostrich-like—that paper which has been revealed so tragically wrong now proposes to tell the country how to conduct the war and what kind of a peace to make after it.

For our part, we would rather be guided both in the war and in the peace by those who, events have proved, knew what it was all about from the beginning and resolutely set their course accordingly.

When this war is over, when the dictators who seek to conquer the world are defeated, a world government must be set up which will insure that it does not happen again. It is fantastic to assume that peace can be kept in the world without a world government, just as fantastic as it would be to assume that peace could

THE NATIONAL INCOME

The national income in the boom year of 1929 was \$82,885,000,000. That was the largest national income there ever was without government pump priming. Previous to the pump priming begun by the New Deal, the income ran away down into the forties, only about half of the 1929 figure.

In 1940 it reached \$76,035,000,000. In the 1941 it bids fair to be around \$100,000,000,000.

Of course the defense program is the lever that is lifting it. The program is concerned mainly with the production of things which cannot be eaten, worn or lived in. Tanks, Bombers, Guns, Ammunition, Ships, And other implements of war. As the program proceeds, there is likely to be less of the ordinary consumer products on the market, in spite of the higher national income.

Surely there is an idea wrapped up in this condition of things which cannot escape the average citizen, especially the average worker.

Surely if Uncle Sam can do this heavy producing in a time of preparation for defense, and for aiding other countries, he can do heavy consumer producing in time of profound peace. And surely the workers will not let him neglect to do it. For if they do, some 10 or 20 millions of them, and probably more, will be out of jobs again when the war is over.

Don't sneer at the man who's down today.

Unless you have felt the blow

That caused his fall, or felt the shame

That only the fallen know.

You may be strong, but still the blows

That were his, if dealt to you

In the self-same way at the self-same time,

Might cause you to stagger, too.

Don't be too harsh with the man who sins,

Or pelt him with words or stones,

Unless you are sure, yes, doubly sure,

That you have no sins of your own;

For you know, perhaps, if the tempter's voice

Should whisper soft to you,

As it did to him when he went astray

It would cause you to falter, too.

Hope

Let us recollect it was liberty, the hope of liberty for themselves (our forefathers) and us and ours, which conquered all discouragements, dangers and trials.—John Adams.

PROLETAREC

THE MARCH OF LABOR

Wages Lagging Behind

Profits

Wages are lagging far behind profits, according to the latest report by the Federal Reserve Board. It shows that:

Since the war began in September, 1939, workers' "hourly earnings" have increased by an average of 14 per cent, but the cost of living has risen 11 per cent, leaving 3 per cent as the net wage gain.

In contrast, the profits of 416 "large industrial corporations," in the first nine months last year compared to the same period in 1940, increased 31 per cent, and the profits of 250 corporations making "durable goods" increased 40 per cent.

Those increased profits were pocketed after paying all income and excess profits taxes.

The 31 per cent profit gain of all the corporations is more than 10 times the 3 per cent gain of the workers, and the 40 per cent profit gain of the durable goods manufacturers is more than 13 times the net wage gain.

If the 1941 profits were compared with 1939, instead of with 1940, the profit rise would be still greater.

Japs Fights Us With Scrap Iron and Oil We Shipped to Them

The chickens of "business first" are coming home to roost in a big way as the Japanese attack America.

Pearson and Allen, in their Wash-

ington column, reveal that the nation faces a heavy scrap iron shortage.

"For years the heaviest foreign buyer of United States scrap iron was Japan," they wrote. "Despite much public protesting, the State Depart-

ment permitted Nipponese militarists to import huge quantities of this vital strategic material... With defense production swinging into full tide, the United States suddenly is confronted with a serious scrap shortage."

So we say to the Army: accept this offer, by all means; but give the new recruit a job commensurate with his military knowledge and with his so recently expressed lack of faith in the present government.—The Chicago Sun.

posts in which they could place the lives of other Americans in jeopardy. Surely the goose's sauce will fit the gander.

So we say to the Army: accept this offer, by all means; but give the new recruit a job commensurate with his military knowledge and with his so recently expressed lack of faith in the present government.—The Chicago Sun.

They could have added also that the planes which raided Hawaii and the naval vessels from which the attack was launched were refueled by American oil.

Lindbergh Re-enlists

Charles A. Lindbergh has offered his unqualified services to the Army air corps. This simple act of plain citizen will, we fancy, loose a torrent of comment on the onetime colonel's fitness to serve his country.

For ourselves, in the interests of the new unity, we are willing to believe, with General Arnold, that "Lindbergh's act indicates a definite change from his isolationist stand."

A great many Americans were shown

to be mistaken about the scope and

character of this war when the Ja-

nese swooped down on Pearl Har-

bor. We must accept their signs of

conversion at face value—at least

until they forsake the sawdust trail

for old haunts.

But Mr. Lindbergh did so much

more than merely make himself ridi-

culous by saying that the war could

never touch America; for the Long

Eagle referred often and ominously

with presidential elections three

years away—to a "change of govern-

ment" in Washington. It seems to us,

therefore, that he should be placed

in a sort of special category of con-

verts—a category a north Florida

pastor once described as "the mebbe-

sos."

And then there is the other con-

sideration: some of Mr. Lindbergh's

closest friends have been saying that

military men who have betrayed a

profound ignorance of modern weap-

ons should not be permitted to retain

themselves willing in the field of

labor relations to take bold steps,

try new methods, and cast off the

hidebound notions that have held

them back."

"Luther, American industry has a

sacred obligation to maintain the

status quo."

"I assume you mean the open

shop as usual, but none of this status

quo stuff when it comes to pro-

fits. Right, father?"

Advertising Abuses

NEW YORK, Dec. 28.—The charge that advertising abuses have lowered ethical standards, corrupted and distorted the press, and fostered monopoly was made recently by Dr. Colston E. Warne in a radio address over the Columbia Broadcasting System.

Dr. Warne, who is president of Consumers Union of the U. S. and associate professor of Economics at Amherst College, spoke on "The Consumer View of Advertising." "For years," he said, "American radio broadcasts have been punctuated on the quarter hour by insincere pleadings on behalf of alkaliners, cigarettes, soap and beauty lotions.

"Advertisers can talk until doomsday on how their craft lowers the cost of living and produces the American way of living. Until they eliminate the heavy loading of half truths from their advertising, we just won't believe them. And we will organize our own independent and democratic consumer organizations to find the truth about commodities. Moreover, in a war period we will thunder loudly about their waste of essential resources.

"We feel that advertising has by its abuse stressed inconsequential values and brought a false perspective as to the merit of products. It has lowered ethical standards, corrupted and distorted the press, wasted much good timber, blocked the speedy use of correct medication, and has fostered monopoly through its large scale use by a few financially favored companies.

"Today, bigger and expanding consumer organizations have been challenging the distortion of advertising and emphasizing the needs for technical information in buying."

"Biddle stands for free speech."

It is encouraging to find Attorney General Francis Biddle declaring: "Free speech, as such, ought not to be restricted."

In a statement sent out recently to United States District Attorneys, Mr. Biddle directed the dismissal of sedition cases brought against three men who, apparently, "let off a little steam" after Congress declared war, and said uncompromising things about President Roosevelt and some of his lieutenants.

Mr. Biddle is not disposed to condone that sort of thing—after all, we are at war and citizens must learn to bridle their tongues—but he declares: "The Department of Justice takes the view that at this time every reasonable attempt should be made to maintain both free speech and public safety and that freedom of speech should be curtailed only when the public safety is directly imperiled."

Children Vanish In Large Slovenian Deportations

LONDON.—Mass deportation in Slovenia, accompanied by rumors of deported children being massacred, were reported in Yugoslav quarters last week.

Deportations in the districts of Ptuj and Brezice in Slovenia reached such dimensions that these regions were becoming virtually depopulated, the reports indicated.

All children under the age of ten were rounded up in the Ptuj district and sent to an unknown destination, with Nazi officials refusing to divulge their whereabouts despite the entreaties of parents, it was said.

Bitter fighting in Yugoslavia, carried on by the Chetniks and various guerrilla groups, was known to have infuriated Berlin, resulting in the previously reported threats to wipe Beograd off the map. No explanation of the deportations was offered.

New deportations numbering about 7,500 were reported from the Celje district in the last few weeks, deportees being transported to the Eastern front under what were described as "appalling" conditions.

"But, father—I don't see why you are so angry. Lots of industries have agreed to the union shop."

"That's just the trouble! If all of our employers had had the courage to stand firm upon the principles that have made this nation the greatest on earth, we wouldn't hear much talk about the union shop." I tell you, Luther, these self-seeking labor unions are trying to take advantage of the national emergency in order to perpetuate their power. The employers are willing to preserve the status quo. The employers are willing to make sacrifices for national defense. But not these labor leaders."

"Just what does an employer sacrifice by maintaining the open shop, father?"

"Well, er, that is rather difficult to explain."

"As nearly as I can tell, the big employers are heading into the richest profits in their history. They are already in a position to protect their workers against the higher cost of living, but they aren't very anxious to do this. And they know that the union shop would give the employees more power in bargaining."

I would suggest, father, that some of our employers should prove

themselves willing in the field of

labor relations to take bold steps,

try new methods, and cast off the

hidebound notions that have held

them back."

"Luther, American industry has a

sacred obligation to maintain the

status quo."

"I assume you mean the open

shop as usual, but none of this status

quo stuff when it comes to pro-